

AHMET ÇAKIR

SPORTİF ÖYKÜLER

Ahmet akır

Sportif Öyküler

Mundi Kitap

Sportif Öyküler, Ahmet akır

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Temmuz 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Merin Sever

Editör: Cengiz Yolcu

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Berke Koç / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-625-6324-14-5

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikita.com

bilgi@mundikita.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

Ahmet akır

Sportif Öyküler

SPOR

MUNDI

AHMET ÇAKIR, 1952'de Kastamonu'da doğdu. 1960'ta ailesiyle İstanbul'a geldi. 1974'te TRT İstanbul Radyosu'nda çalışmaya başlayan Çakır, 1982'de Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. *Günaydın*, *Hürgün*, *Hürriyet*, *Yeni Yüzyıl*, *Yeni Binyıl*, *Sabah-Fotomaç* ve *Radikal* gazetelerinde çalıştı. Halen SportsTV televizyon kanalında *Sporsever* adlı bir program yapıyor. Türkiye Spor Yazarları Derneği'nde 2000-2002'de asbaşkan, 2009-2012'de genel sekreter olarak görev yaptı. Çok sayıda radyo oyunu yazdı ve uyguladı. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* adlı romanını radyodan (1982) sonra sahneye de uyarladı ve bununla ödül kazandı (1997). Çakır ayrıca 1980 yılında "Dünyada ve Türkiye'de Sansür" konulu araştırmasıyla Yunus Nadi Ödülü kazandı. 1982'de *Dostun Ölümü* adlı öykü kitabı Akademi Kitabevi Ödülü'nü aldı ve Varlık Yayınları tarafından yayımlandı. Çeşitli tarihlerde Türkiye Spor Yazarları Derneği ödülleri aldı. 2002'de Karaman Valiliği koordinasyonunda gerçekleştirilen ödül töreninde, Kültür Bakanlığı, TRT, Gazi Üniversitesi gibi kuruluşların ortak kararıyla Spor Basınında Türkçeyi En İyi Kullanan Yazar Ödülü'ne layık görüldü. Sansür konulu incelemesiyle 2003'te spor köşeyazısı dalında Yılın Gazetecisi Ödülü'nü aldı. Halen Türkiye Gazeteciler Cemiyeti üyesi olan Çakır, evli ve bir çocuk babasıdır. Kitapları: *Dostun Ölümü*, *90 Soruda Galatasaray Spor Kulübü Tarihi*, *Fatih'in Aslanları Futbolun Vatanında*, *Kartal Yuvasında 20 Yıl* (Rıza Çalımbay'ın futbolculuk dönemi), *Milli Takım Avrupa Zirvesinde*, *O Bir İm-*

parator, Milli Takım ve Dünya Kupası, 100 Yılın Aslanı, Türk Futbolu Avrupa Sınavında, Ben Dememiş miydim?, Taçlı Kral Metin Oktay, 108 Yılın Aslanı, Mucizeler Uçağıyla Paris Yolculuğı, Bana Derler Balatlı, Olimpiyat Kitabı, Ay-Yıldız'ın Güneşli Günleri, İnsanlarımız 1 - Son Centilmen.

İÇİNDEKİLER

Deprem Yardımı ya da 25.000 Euro'yu Ne Yaptın?	11
Spor Kitabı Satışı Nasıl Yapılır?	25
"Bize de mi Lo Lo Başkan!"	31
Hocaların Hocası	35
"Sen Bombacı Eşref"i Bilmez misin?"	43
Hiçbir Kadın Ona Hayır Diyemedi	51
Allah Sabır Versin!	59
Uykuyu Sevmeyen, Kadınları Seven Futbolcu	69
Hiperaktif Bir Dünya Kupası	75
Maratoncu	89
"Yapıcıiz Dursunjum, Haftaya Mutlaka!"	95
Bay Televole	105
Her Boku Bilen Adam!	119

DEPREM YARDIMI YA DA 25.000 EURO'YU NE YAPTIN?

Bu tür konularda “Böyle şey olur mu canım!” gibi yargılarda bulunmaktan kaçınırım ama ailece tanıştığımız birilerinin 30 yıllık evliliğin ardından boşanma durumuna gelmiş olmalarına elbette ki şaşırmış ve üzölmüştüğ. Gerekçe de bize göre gülünçtü. Bunca yıllık birikimleriyle bir apartman dairesi alacak duruma gelmişlerdi. Birbirine çok yakın iki daireden hangisinin alınmasının daha iyi olacağı yolundaki görüş ayrılığı, onları boşanma noktasına getirebilmişti.

Gerçi ikisinin hem birlikte hem de ayrı ayrı gelerek dert yanmaları bizim için eğlenceli bir durum oluşturuyordu. Herkes bilir ki, bizdeki önemli eğlence kaynaklarından biri, yakınımızdaki insanların sorunları ve bunlardan doğan mutsuzluklarıdır.

Bir özel bankada müdür yardımcısı olarak 25 yıllık emeklilik süresini dolduran Güniz, başka bir işe geçmek üzere ayrılmış, hatırı sayılır miktardaki ikramiyesi de istedikleri dairenin alınabileceği birikimi aşağı yukarı tamamlamıştı. Biraz eksiği vardı ama çok da zorlanmadan ödeyebilecekleri bir banka kredisi yoluyla o da hallolurdu. Yakındaki ilçe belediyesinde Sosyal İşler Daire Başkanı olan Kenan emeklilik süresini çoktan doldurmuştu ama işinden mem-

nundu. En büyük sıkıntıları olan kiradan da kurtulup bundan sonra daha keyifli bir yaşam süreceklerdi.

Gelgelelim, sıkıntının asıl büyük bölümü aşılmış olmasına karşın şimdi hangi daireyi seçecekleri gibi basit sayılabilecek bir konu yüzünden boşanma durumundaydılar. Güniz Hanım, istediği dairenin daha iyi özelliklere sahip olduğu kanısındaydı. Kenan'ın o daireyi istememe gerekçesiye belediyenin iki şube müdürünün daha o apartmanda oturmalarıydı.

Soruna bir çözüm bulamayıp sahiden ayrılmaları karşısında artık o eğlenceli günleri geride bırakıp boşanma dışında bir çözüm bulunması için yardımcı olmaya çalıştık. Gerçekten üzülmüştük ama bunun bir yararı yoktu. Yapılabilecek hiçbir şey yok gibiydi. O kadar ki, artık iş gücü sahibi iki çocuklarının da çabaları bile evliliğin devamını sağlayamamıştı. Hangi dairenin daha uygun olduğu konusunda onların hakemliği de yarar getirmemişti. Aslına bakılırsa alınacak daire konusundaki anlaşmazlık ya da başka bir neden, bardağı taşıran son damla oluyordu böyle durumlarda. 30 yıllık evlilik içinde birbirlerine karşı o kadar çok öfke ve tepki biriktirmişlerdi ki, aynı süre içinde yaşanmış güzellikler hiç akıllarına bile gelmeden birbirlerine karşı ateş püskürüyorlardı.

Boşanmalarının ardından da elbette ki dostluğumuzu sürdürdük. Kenan bu duruma kendisini daha iyi hazırlamış gibi görünüyordu ya da boşanmadan doğan sarsıntıyı daha kolay atlatmış görünümdeydi. Buna karşılık Güniz allak bullak olmuş gibiydi. Gidererek sıklaşan periyotlarla gelip dert yanması karımı bile kızdırmaya başlamıştı. "Hanım, dertlerinle beni sıkma. Benimkiler bana yetiyor," dememek için kendini zor tuttuğunu söylüyordu.

Aradan çok zaman geçmeden benzer bir durum bizim başımıza da gelmesin mi? Üstelik, "Gülme komşuna gelir başına" gibisinden hafife alınabilecek bir durum da değildi. Bırakın ortada ciddi bir konu olmasını, konuşmaya bile değmeyecek bir durum nedeniyle sadece biz değil dört aile boşanmanın eşiğindeydi... En azından ikisi bu fırtınayı atlatamayacak gibi görünüyordu.

* * *

Efendim, herhangi bir yerde yönetici pozisyonunda olmak gibisinden durumlar hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Elime böyle fırsat

lar geçmedi diyemem, hatta çalıştığım kuruluşlardan biri beni bir süre yurtdışına bile gönderip yabancı dil öğrenmemi sağlamak yoluyla yöneticiliğe hazırlamıştı. Ama umurumda bile değildi. Bu işi yaparak iyi bir yaşam seviyesi sağlamak kolay olmasa da, yazar olarak yaşamak bana göreydi. Ben onun peşindeydim.

Kuşkusuz ki uzun yıllar ben de normal koşullarda çalışmıştım. Yani sabah erken kalkıp yarım yamalak bir kahvaltının ardından işe gitmeye çalışmak, korkunç trafik, kalabalık otobüsler, mutsuz insan suratlarının oluşturduğu iç sıkıntısı gibisinden çok bilinen durumları yaşamıştım. Yazdıkları para eden biri olmadığımından bundan kurtulmak kolay değildi. Neyse ki birkaç yıl içinde yazarlıktan değil de başka türlü bir şeyler yazmaktan para kazanabilir hale gelecektim.

Asla yapmayı düşünmediğim dernek yöneticiliği de bunun sonucu olarak biraz üstüme kalmış gibi oldu. Oysa böyle bir uzağa düşmeme konusunda çok kararlı olduğumu sanıyordum. Hatta bunu epeyce fiyakalı biçimde ifade etmekten de hoşlanırdım: “Beni yatırıp kıtır kıtır kesseniz de yönetici olmam, dönem tamamlandıktan sonra derneği bana vereceğinizi söyleseniz de bunu yapmam!”

Eh, hepimiz hayatımızda altından kalkamayacağımız nitelikte buna benzer sözler ederiz. Sonrasında eş dost araya girer, “Yahu, sen yönetici olma, ben olmayayım, ondan sonra da dernek bu çakallara mı kalsın?” gibi gerçekten ikna edici birtakım argümanlarla karşınıza dikilirdi. Siz de bir direnir, iki olmazlanır, ama üçüncüde artık yelkenleri suya indirmeye başlarsınız.

Böyle bir süreçle ülkenin önemli derneklerinden birinin yöneticisi oldum. Sonrasında her şey tam düşündüğüm gibi gelişti. Genel sekreter olarak derneği en iyi temsil edecek kişi konumuna layık görülmüştüm. Bunun anlamı, karşılığında beş kuruş bile kazanamayacağınız bir hamallıktı. Ayrıca dünyanızda zerre kadar yeri olmayan bir yığın aptallıkla da uğraşmak zorunda kalıyordunuz. Örneğin derneğin havuzunda bone takmayan kadınlara niçin müdahale edilmiyordu? Tuvaletlerin temizliğini sağlamak bu kadar zor bir iş miydi? Bazılarının duşlarda hamamda yıkanır gibi su harcamasının önüne niye geçilmiyordu? Tuhaf kılıklı bazı tiplerin bu tesise girmelerine nasıl izin veriliyordu?

Daha bunun gibi neler neler! Yıllık 50 liralık dernek aidatının çok olduğundan tutun da tesisteki görevlileri beğenmeyenler, dışa-

rıdaki fiyatların yarısı kadar olmasına özen gösterdiğimiz lokantamızın fiyatlarını pahalı bulanlar, çayı kahveyi beğenmeyenler, otopark fiyatından yakınanlar... tımarhanelik bir ortam yaratıyordu.

O kadarla da kalmayıp işsiz dernek üyelerinin aç olduklarını söyleme ölçüsüzlüğüyle para istemeleri, çocuklarına iş bulunmasını ya da askerlikle ilgili sorununun halledilmesini beklemeleri, eşini dostunu karambolden tesise sokmaya çalışmaları gibi bir yığın saçmalık, insanı delirecek noktalara getirebilirdi.

Herkesin her şeyden yakındığı, çevrenizdeki insanların mutlaka birtakım ayrıcalıklar beklediği, konuşmaya değmeyecek bazı konuları sorun haline getiren mızımızların bitmez tükenmez sızlanmaları gibisinden durumlar, benim için tam bir kâbustu. Birkaç aylık deneyimin ardından bunlardan nasıl kurtulabileceğimin çarelerini aramaya başladım.

Yetmiyormuş gibi o günlerde aslında ilgisiz denilebilecek bir durum, hayatımızı allak bullak edecek gelişmenin ilk adımı olacaktı.

* * *

Almanya'daki dernekten gelen davetin böyle sonuçlara yol açacağını, elbette ki baştan hiçbirimiz kestiremezdik. Aslına bakarsanız, derneğin üst düzey dört yetkilisi olarak, "Biz gitmeyip başka arkadaşları gönderelim," diye düşündüğümüzü de samimiyetle ifade etmek zorundayım.

Efendim, olay şuydu: Bir süre önce yaşanan deprem felaketine pek çok ülke kayıtsız kalmamıştı. O kadar ki, neredeyse ezelî düşman olarak gördüğümüz Yunanistan'la aramız bile mucizevi şekilde düzelmiş gibiydi. Daha önce biz onların orman yangınları için yardıma koşmuştuk. Onlar da depremde aynı karşılığı vermişti. Karşılıklı bu insancıl davranışlar, siyasetin yarattığı saçma sapan çatışmaları yerle bir etmeye yetmişti. İki komşu arasında neredeyse Atatürk-Venizelos dönemini anımsatan dostluk rüzgârları esmeye başlamıştı.

Almanya gibi çok daha yakın bağlarımızın bulunduğu ülkede, değişik şekillerde yardım çabalarının gündeme getirilmesinin de yadırganacak bir tarafı yoktu. Alman Yazarlar Birliği de bir yardım kampanyası başlatıyor ve bunun için 24 saatliğine Köln'e gelmemiz isteniyordu. Sabah yola çıkacak, akşam orada bir maç izleyecek, o

sırada kampanyanın başlatılması işinin içinde yer alacak ve ertesi sabah dönecektik.

Aslında hiçbirimiz için eğlenceli bir durum değildi, çünkü hepimiz sık sık yurtdışına gidebilecek olanaklara sahiptik. Çeşitli uluslararası spor yarışmaları ve dernekle ilgili toplantılar nedeniyle bunu yapıyorduk da. Bu nedenlerle önce hiçbirimiz gönüllü olmadı. Sonrasında başkan işe el koymak zorunda kaldı. Başka yönetici arkadaşlarımızın gitmesini istemek güzeldi de, sanki Almanya'dan gelecek deprem yardımını umursamıyormuş gibi bir durum ortaya çıkabilirdi. Kısacası bu iş için bizim gitmemiz zorunluydu. Yapılacak işin önemini ve değerini takdir etmiyormuş durumuna düşmek için en üst düzeydeki dört yönetici gitmeye karar verdik. Ayrıca hepimizin de medyadaki durumu parlaktı. En kötümüz televizyonda program yapıp gazetede köşe yazar durumdaydık. Bunu birden çok gazete ve televizyonda yapacağımız da vardı. Dolayısıyla dönüşte kampanyanın anlatılması konusu için seçilebilecek en doğru kişiler durumundaydık.

Başkan Sedat Yılmaz'ın ülkenin en büyük gazetesinin spor müdürüydü ve aynı patronun televizyon kanalında program yapıyordu. Yardımcısı Şefik Hüres, önemli bir haber ajansının başındaydı. Mali işlerden sorumlu arkadaşımız Abbas Günelp ülkenin en büyük TV kanalının spor müdürüydü. Benim de *Yeni Yüzyıl* gazetesinde köşem ve yorumcu olarak sürekli katıldığım televizyon programım vardı. Hepsini bir araya getirdiğimizde daha ne olsun denebilecek bir tablo ortaya çıkıyordu.

Köln-Bonn Havalimanı'nda karşılanıp kalacağımız otele götürülmenin ardından biraz geç vakitte öğle-akşam karışımı gibisinden bir yemek, bu yolculuktaki keyiflerimiz sayılırdı. Alman meslektaşlarımızla sohbetimize bizleri televizyondan tanıyan vatandaşların da karışması gibi birtakım eğlenceli durumlarla akşamı ettik. Tabii bu arada birkaç saatlik zamanımız da olsa, onu daha iyi değerlendirmek isteyenlerimiz de vardı ekiple.

Kuşkusuz ki geçmişin sipariş listeleri gibisinden saçmalıklar ortadan kalkmıştı ama hemen herkesin orada görmek isteyeceği bir yakını, yapmak istediği bir iş gibisinden durumlar olabiliyordu. Bunların halledilmesinin ardından maç saati geldi. 2. Bundesliga'nın bir maçıydı ama tribünler tıklım tıklımdı. 50.000 kişilik Mün-

gersdorf Stadı sempati duyduğumuz bir yerdi çünkü Galatasaray 1989'da burada Monaco ile 1-1 berabere kalıp Şampiyonluk Kulüpler Kupası'nda yarı finale yükselmişti.

Yapılacak iş şuydu: Köln'de bu iş için oluşturulmuş bir komite, ülkemizde depremde zarar görenler için yardım toplayacaktı. Bu yardımın önemli bölümü de spor kulübüne verilecekti. O akşam Köln, Duisburg ile oynuyordu. O nedenle bize 20 adet Köln ve Duisburg forması verildi. Bunların bir kısmını Türkiye'de bu kampanyanın tanıtımı konusunda işimize yarayacak kişilere verebilirdik. Kalanları da deprem bölgesinin takımına göndermemiz uygun olurdu.

Bize de bu formaların dışında kalem, anahtarlık, şapka gibisinden Köln ve Duisburg kulüplerinin hediyelik eşyalarından verilmişti. Hatta bundan etkilenip ne olur ne olmaz diye getirdiğim Türk Milli Takımı'nın formasını ben de organizasyonun başındaki kişiye armağan etmiştim. Bu jestim takdir topladı ama oyuncularımızın imzasını taşıyan forma da kanatlanmış oldu.

* * *

Maç sonrasında bizi konuk etmek isteyen Türk arkadaşların isteklerini kıramayıp bir lokantaya gittik. Hoş bir lokaldi. Çok gerekliymiş gibi memleketin televizyon kanallarını seyrederken hemen tümü büyük takımlarımızın taraftarı olan ve elbette ki futboldan çok anladıklarına inanan gurbetçilerle saatler ilerledikçe azap verici olmaya başlayan sohbete giriştik.

Aslında işin azap verici yanını kendimiz yaratıyorduk. Herkes tuttuğu takımın çeşitli haksızlıklara uğradığı kanısındaydı. Onlara göre hakemlerimiz bir felaketti. Hepsi ya bu işi hiç bilmiyordu ya da satın alınmış kişilerdi. Bazı hakemleri tanıdığını ileri sürenler bile oluyor ve haklarında mutlaka kuşku belirtecek şekilde birtakım savlar ileri sürülüyordu. Bunlar kolaylıkla terbiye sınırlarının dışına çıkan ifadelerle dile getirilmekteydi.

Bu ortamı biraz katlanılır kılan bir başka etken de Abbas'ın böylesi sorunlar için en iyi ilaç olan şakacı yaklaşımlarıydı. Gurbetçilerin gece ilerledikçe denetimden çıkan birtakım saçmalıklarını onlara kestirmeden anlatabilme becerisi vardı. Örneğin, "Yahu Hasan kardeş, senin söylediklerini doğru kabul edersek bizim Milli

“Sevgili başkanım, normal koşullarda bizim maç filan kazanmamız olanaksız. Öncelikle oyunculara mutlaka bir miktar para verelim çünkü hepsinin alacağı var ve idmanlara bile çıkmak istemiyorlar. Bunun yanında kümede kalırsak hepsiyle gelecek sezon devam edeceğimizi söyleyin. En önemlisi, sizin bir müteahhit olarak asıl gücünüzü kullanalım, bu maçlardaki performanslarına göre oyunculara arsa, dükkân, ev gibi bir şeyler vaat edelim. O kadarla da kalmayalım, evlenecek futbolcunun düğününü yapacağınızı, babasına iş vereceğinizi, kardeşinin okulu için yardımcı olacağınızı belirtin. Bunlar, ne zaman alabileceklerini bilmedikleri paradan daha çok etkili olacaktır.”

Her şey planladığımız gibi gelişti. Son üç maçın ikisini kazanıp kümede kaldık. Ama bu yüzden başkan da büyük bir yük altına girmiş değildi aslında. Oynuculara ödediği paranın yanında dükkân, ev, araba gibi ödüller için de anlaşmazlık halinde herhangi bir geçerliliği olamayacak kâğıtlar imzalanmıştı sadece. Oyuncuların böyle konularda titizlenmeleri, işi sağlama bağlayacak adımlar atmaları gibi bir durum söz konusu değildi. Sendika, dernek gibi haklarını koruyabilecek kuruluşlar yoktu. Federasyon da içinden çıkılamayacağını bildiğinden bu işlerin üzerinde pek durmazdı. Arada bir uygun kurbanlar çıktığında bazı cezalar verilerek bu konuda duyarlı davranılıyormuş gibi göstermelik işler yapılırdı.”

Neredeyse elli yıla yakındır kalem oynatan, Türkiye’de basın hayatının eskilerinden, bilhassa spor meraklılarının çok iyi bildiği bir isim Ahmet Çakır. Yazdıkları ve yorumlarıyla yıllardır takip edilen bu önemli isim, şimdi *Sportif Öyküler*’iyle yarım asrı süzüyor, kendine özgü dili ve mizahi yaklaşımıyla harmanlayarak memleketin sporcusuna, spor kulüplerine, hatta cümle sporla bağlantılı kişisine ayna tutuyor.

mundikitap.com

f mundikitap

@ mundikitap

x mundikitap

spor

ISBN 978-625-6324-14-5

9 786256 324145